

езикъ е билъ черковниятъ. Това е науката, що е дала келията. И при туй малцина сж били щастливи да я усвоятъ и сж се броели на пръсти. Такива щастливци сж ставали даскали, пѣвци или свещеници. А масата — тя е гинѣла въ невѣжество и мракъ.

Но появяватъ се личности, които макаръ и да сж прѣминали прѣзъ тия училища, както и прѣзъ гръцката ученостъ, съзнали негодността на келийното учение, дигнаха гласъ за реформирането му, като при това възвѣстиха, че учението въ училищата трѣбва да е българско. Пръвъ, който излѣзе изъ стѣснителнитѣ рамки на келията, който хвърля свѣтлина върху нашето училищно дѣло и откри новъ хоризонтъ; който показва какъ да се изучава по-естествено азбуката, както и да се учи свѣтска наука на български езикъ, бѣ знаменитиятъ Д-ръ Петъръ Беронъ. Той първи прѣпоръчва нова метода въ обучението, тѣй наречената *взаимоучителна* (белланкастерска, алилодидактична): по-зрѣли ученици да обучаватъ новитѣ подъ ръководството на учителя. Но Д-ръ Беронъ загатва и за звучната метода при изучаване азбуката, т. е. да се изучаватъ звуковетѣ на човѣш. рѣчь, а не имената имъ. Обаче, негова любима идея, която той лелѣялъ въ душата си, бѣ просвѣтата — както на момчетата, тѣй и на дѣвицитѣ. Пръвъ Д-ръ Беронъ заговори за необходимостъ отъ възпитание и образование и на дѣвицитѣ у насъ.

Роденъ въ Котелъ прѣзъ 1797 год. Д-ръ Петъръ Беронъ се е наричалъ първоначално Петъръ хаджи Беровичъ.

Беронъ се е нарекълъ той, когато билъ ученикъ въ Букурещъ. Първомъ се училъ въ родния си градъ на български, а послѣ продължилъ на гръцки при прочутия тогава гръцки учителъ Андонаки. Бащата на Д-ръ Беронъ — х. Боро — билъ единъ отъ